

РЕШЕНИЕ

№ 757

гр. София, 10.02.2020 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 35 състав,
в публично заседание на 15.05.2019 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Миглена Недева

при участието на секретаря Кристина Григорова, като разгледа дело номер **6475** по описа за **2018** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и сл. от Административно – процесуалния кодекс, във връзка с чл. 72, ал.4 Закона за министерството на вътрешните работи /ЗМВР/ и с § 149, ал. 1 от ПЗР на ЗИД на АПК (ДВ, бр. 77 от 2018 г.).

Образувано е по жалба на Ц. С. Н. от [населено място], подадена чрез пълномощника му адв. Г., срещу Заповед за задържане на лице с рег. № 1309 / 15.06.2018 г. на полицейски орган при 06-то РУ на СДВР – младши инспектор К. Ц. М., с която на основание чл.72, ал.1, т.1 от ЗМВР за установяване на съпричастност към извършване на престъпление по чл.320 от НК и ЗМ 1630 / 2018 г., се нарежда задържането на лицето Ц. С. Н. за срок до 24 часа в помещение за временно задържане, въз основа на която лицето е било задържано от 09.40 ч. до 15.15 ч. на 15.06.2018 г.

В жалбата се твърди, че издаденият административен акт е незаконосъобразен, постановен при съществени процесуални нарушения, несъответствие с материалния закон и с целта на закона. Твърди се, че заповедта е издадена на основание чл.72, ал.1, т.2 от ЗМВР с посочване на фактически основания по т.1 от закона; че е издадена от некомпетентен административен орган; че липсва законоустановената форма; че липсват мотиви; че на лицето не е била осигурена незабавна възможност на телефонно обаждане, да ползва адвокат и да получи медицински преглед; че не са налице доказателства, от които да е видно, че лицето е заподозряно за извършване на престъпление, както и че е нарушен принципа на съразмерност по чл.6 от АПК, като не се е установило мярката да е била необходима и да е довела до постигане на

целите, посочени в чл.22 от ЗАНН. Моли заповедта да бъде отменена, както и за присъждане на разноски.

Ответникът, полицейски орган при 06-то РУ на СДВР – младши инспектор К. Ц. М., с процесуален представител юрк. П., излага съображения за неоснователност на жалбата и законосъобразност на издадената заповед. Моли съда да отхвърли жалбата, както и за присъждане на юрисконсултско възнаграждение.

Прокурор от Софийска градска прокуратура, редовно призована, не взема участие в производството по делото и не изразява становище по законосъобразността на оспорения акт.

Жалбата е ПРОЦЕСУАЛНО ДОПУСТИМИ.

Подадена е срещу акт, подлежащ на съдебен контрол, от лице с активна процесуална легитимация – адресат на оспорвания административен акт и в срок.

Разгледана по същество жалбата е НЕОСНОВАТЕЛНА.

Административен съд София – град, II а.о., 35 състав, като взе предвид доводите на страните и като събра и прецени в тяхната съвкупност всички представени по делото писмени доказателства, както и възприетите от съда свидетелски показания, приема за установено от ФАКТИЧЕСКА и ПРАВНА СТРАНА следното:

Процесната заповед е издадена по повод извършен на 15.06.2018 г. около 23 ч. палез на два автомобила на [улица], единият собственост на В. Р. К. и П. Ч. К., а другият служебен и управляван от г-жа К., във връзка с който е образувана преписка № ЗМ 1630 / 2018 г.

Съставен е протокол за разпит на свидетел, подписал се и като пострадало лице от 15.06.2018 г. в 01.10 до 01.25 ч. на В. Р. К., в който е описано кога са се прибрали със съпруга ѝ, съответно кога са видели подпалването на автомобилите. В протокола свидетелката изказва предположения, че палезът е извършен от съседа им Ц. Н., поради конфликт между семейството ѝ и него по повод отглеждани то него пчели в близост до къщата им.

С процесната Заповед за задържане на лице с рег. № 1309 / 15.06.2018 г. на полицейски орган при 06-то РУ на СДВР – младши инспектор К. Ц. М., на основание чл.72, ал.1, т.1 от ЗМВР за установяване на съпричастност към извършване на престъпление по чл.320 от НК и ЗМ 1630 / 2018 г., се нарежда задържането на лицето Ц. С. Н. за срок до 24 часа в помещение за временно задържане.

Въз основа на тази заповед лицето е било задържано от 09.40 ч. до 15.15 ч. на 15.06.2018 г. видно от посоченото в заповедта, както и от отразеното в книгата за задържани лица.

На задържания са разяснени правата му по чл.72, ал.3, 4, 5 и 6 и чл.73 ЗМВР, подписал е декларация на същата дата, в която декларира следното: че желае адвокатска защита по негов избор и за негова сметка – само при повдигнато обвинение; че не желае адвокатска защита от служебен адвокат по реда на Закона за правната помощ; че няма здравословни проблеми, като в същото време е отразил дископатия и аритмия; че желае медицински преглед от лекар по негов избор и за негова сметка, без посочване на такъв; че не желае да бъде уведомен член от семейството му или друго лица за задържането; че е уведомен за правото на свиждания, да получава колети и храна и че има нужда от специална хранителна диета, без посочване на тези изисквания.

На 15.06.2018 г. в 10.55 ч. е съставен и протокол за обиск на лице, като иззетите лични вещи са били върнати на същия ден, с отбелязване, че няма липси и повреди и

претенции към органите на МВР.

Към преписката е приложено Сведение от 15.06.2018 г., подписано от лицето, в което е описало взаимоотношенията със съседите във връзка с недоволството им поставените от него кошери с пчели върху покрива на къщата, в която живее, както и това което е видял през нощта за подпалените две съседски коли. По повод отправените съмнения, че той е извършил палежа, заявява, че не е излизал от дома си, както и че не разговаря със съседите, защото не били близки, а преди време, при направена забележка, казал, че може да подаде жалба в общината.

Съставен е Протокол за освидетелстване от 15.06.2018 г. от 14.00 до 14.20 ч., за което лицето е посочило, че не възразява да се извърши, като са снети и отпечатащи.

Проведен е разпит, като е съставен Протокол за разпит на свидетел от 15.06.2018 г. от 14.40 ч. до 15.10 ч., като на лицето са разяснени всички права. Лицето не е отговорило на нито един въпрос, като на всички е отбелязано, че не желае да дава обяснения.

При горните факти, съдът приема следните правни изводи:

Оспорената заповед е издадена от компетентен орган - това е полицейски орган, на когото изрично по силата на чл.72 ЗМВР, е предоставено правото да издава заповеди за задържане на лице при наличие на визирани в нормата на чл.72 ЗМВР предпоставки.

Заповедите за задържане на лице се издават от полицейски органи, а такива според разпоредбата на чл.57, ал.1 ЗМВР са органите на Главна дирекция "Криминална полиция", Главна дирекция "Охранителна полиция", Главна дирекция "Гранична полиция", областните дирекции, Специализирания отряд за борба с тероризма, Дирекция "Сигурност" на Министерството на вътрешните работи и звената "Общинска полиция", които пряко осъществяват някои от дейностите по чл.6, ал.1, т.1 - 3, 6 и 7 /при съобразяване с обстоятелството, че СДВР има статут на Областна дирекция на МВР/.

Лицето К. Ц. М., подписало заповедта, изпълнява длъжността младши инспектор старши полицай в група „Охрана на обществения ред“, сектор „Охранителна полиция“ при Об-то РУ на СДВР, предвид което е между лицата, които по силата на горната разпоредба имат качеството на полицейски орган.

Противно на твърденията в жалбата, видно от приложения график на служителите, полицейският орган е било на смяна /„Дневна“ от 7 до 19ч./ в дена на подписването на заповедта.

Спазени са изискванията на чл.59 АПК за форма на административния акт. Заповедта съдържа и предвидените в чл.74 ЗМВР задължителни реквизити - името, длъжността и местоработата на служителя, издал заповедта, основанието за задържането, данни, индивидуализиращи задържаното лице, датата и часът на задържането, ограничаването на правата на лицето по чл.72 ЗМВР, както и правото му да обжалва пред съда законността на задържането, на адвокатска защита от момента на задържането, на медицинска помощ, на телефонно обаждане.

Предвид горното, не са налице основания за отмяна / обявяване на нищожност на заповедта на основание чл.146, т.1, т.2 от АПК.

Съдът счита, че не са налице и съществени процесуални нарушения, които да бъдат основание за отмяна на заповедта по чл.146, т.3 от АПК, съответно че заповедта е издадена в съответствие с материалния закон и целта на същия, с оглед на което заповедта не подлежи на отмяна и съгласно чл.146, т.4 и т.5 от АПК.

Използваният в текста на чл.72, ал.1 ЗМВР израз, а именно, че полицейските органи

„могат“ да задържат лице“, при изброените в тази разпоредба хипотези, сочи на наличието на оперативна самостоятелност и преценка в рамките на предвидените в закона случаи, като е предоставена възможност на административния орган, при наличие на някоя от изброените хипотези по своя преценка да задържи лице в рамките на 24 часа.

Основанието, на което е издадена оспорената заповед е това по чл.72, ал.1, т.1 ЗМВР - разпоредба, предоставяща възможност на полицейския орган по негова преценка да задържи лице, „за което има данни за извършено престъпление“, като заповедта е коректно мотивирана и от фактическа страна, като в нея е посочено, че се издава за „установяване на съпричастност към извършване на престъпление по чл.320 от НК и ЗМ 1630 / 2018 г.“

Съдът не приема твърдението на жалбата, че заповедта е издадена с грешно правно основание чл.72, ал.1, т.2 от ЗМВР, тъй като в заповедта, приложена по преписката / л. 31 по делото/ ясно е видно, че е изписана „т.1“ без никакви задрасквания и поправки, като, освен това, в обстоятелствената част от заповедта ясно е посочено текстово какво е основанието за задържането, поради което не може да се приеме, че задържаното лице не е било наясно за причината за задържането, което е видно и от подписаното от него Сведение.

Тук следва да се при разлика между принудителната мярка по чл.72, ал.1 ,т.1 от ЗМВР „задържане за срок до 24 часа“ и „лишаването на свобода като наказание по смисъла на наказателното право. В случая, за издаване на заповедта за задържане не е необходимо да са налице доказателства за осъществено от задържаното лице престъпление, а е достатъчно само да са налице данни, че то може да е извършило престъпление, т.е. достатъчно е да е налице вероятност за това. Задържането като принудителна мярка се предприема с цел започване на разследване срещу вероятния извършител на престъплението или с цел да се предотврати възможност на лицето да се укрие и спрямо него да може да бъде проведено наказателно преследване.

За да упражни правомощието си по чл.72 ЗМВР, е достатъчно полицейският орган да разполага с данни за извършено престъпление /независимо от какъв характер е - от частен или общ/ и без да е необходимо да съществуват достатъчно доказателства, установяващи виновността и отговорността на лицето, а е достатъчно само предположение за извършено престъпление. Това следва и от обстоятелството, че една от основните функции на полицейските органи, съгласно разпоредбата на чл.70 ЗМВР е именно да предотвратяват и разкриват престъпления.

Следователно, за да бъде законосъобразна наложената принудителна административна мярка, към административната преписка трябва да има само данни, от които да се направи предположение, че лицето може да е извършило престъпление. В настоящия случай такива се съдържат в административната преписка като според константната съдебна практика за мотиви на акта следва да бъдат възприети и доказателствата за всички извършени процесуални действия в хода на административното производство.

Налице е подписан от пострадалото лице протокол, в който се излагат предположения, че палежът е извършен от г-н Н., предвид което следва да се прие наличието на данни за извършване на престъпление, които следва да бъдат проверени от разследващите органи, с оглед на което е извършено и задържането по заповедта.

Предвид горното, съдът счита, че полицейският орган правилно е упражнил правомощията си по чл.72 ЗМВР и правилно при наличието на основанието по чл.72,

ал.1, т.1 ЗМВР е задържало лице, за което е имало данни – изказани предположения от пострадало лице, че е извършител на престъпление по чл.330 от НК.

Оспорената заповед е издадена и в съответствие с целта на закона - да се предотвратят и разкриват престъпления, като временно се ограничават правата на лица, за които има данни, че са извършили престъпления, в това число и правото свободно да се придвижват.

Целта на мярката по [чл. 72, ал. 1, т. 1 от ЗМВР](#) не е да се наложи наказание за установено по категоричен начин престъпление, а да се попречи на уличения в извършването му или да се укрие или да извърши друго престъпление или да осуети наказателно преследване по отношение на вече извършено престъпление или да се извършат неотложни следствени действия във връзка с разкриването на престъпление. В случая след установяване на самоличността на лицето, същото е задържано за времето, необходимо за осъществени дължимите процесуално-следствени действия по установяване на престъпление и съпричастността на лицето към него, което съвпада с правното основание и целта на задържането по [чл. 72, ал. 1, т. 1 ЗМВР](#). Задържането е много под допустимото по закон време от 24 часа – от 9.40 до 15.15ч. на същия ден, като същото съвпада с извършените действия и след приключване на последното / разпитът е приключил в 15.10 ч./ лицето е освободено. Ограничаването на правата на жалбоподателя е само за постигане на предвидени в закона цели: за разкриване на престъпления и да се попречи на извършителя да се укрие. По този начин са спазени изискванията на [чл. 5, ал. 1, б. "с" от Конвенцията за защита на правата на човека и основните свободи \(КЗПЧОС\)](#), като ограничаването на правата на жалбоподателя не е по-значително от необходимото за целта (в горния смисъл решение № 5070 от 24.04.2017 г. на ВАС по адм. д. № 3527/2016 г., решение № 7349 от 13.06.2017 г. на ВАС по адм. д. № 3903/2016 г.; решение № 13906 от 19.12.2016 г. на ВАС по адм. д. № 11066/2015 г.; решение № 363 от 12.01.2017 г. на ВАС по адм. д. № 10527/2015 г. и др.)

Предвид изложеното, съдът в настоящия му състав намира, че оспореният акт е законосъобразен – издаден от компетентен орган, в предвидената форма, при отсъствие на допуснати съществени нарушения на административно-производствените правила и правилно приложение на материалния закон, в съответствие с целта му, с оглед което подадената срещу него жалба като неоснователна, следва да бъде отхвърлена.

Предвид изхода на спора претенцията на жалбоподателя за присъждане на направените в производството разноски, е неоснователна, а и доказателствата за платено възнаграждение са несвоевременно представени едва с молба след приключване на устните състезания по делото.

Обратно, на основание чл. 143, ал.4 АПК, ответникът има право на разноски, каквито процесуалният представител своевременно е поискал в съдебно заседание. При отхвърляне на жалбата е основателна претенцията на ответника за присъждане на юрисконсултско възнаграждение, каквото съдът счита, че следва да присъди в минимален размер от 100 лв., съгласно Наредбата за правната помощ.

Водим от горното и на основание чл.172, ал.2 АПК, във връзка с чл. 72, ал.4 Закона за министерството на вътрешните работи /ЗМВР/ и с § 149, ал. 1 от ПЗР на ЗИД на АПК (ДВ, бр. 77 от 2018 г.), Административен съд София-град, Второ отделение, 35-ти състав

Р Е Ш И:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на Ц. С. Н. от [населено място] срещу Заповед за задържане на лице с рег. № 1309 / 15.06.2018 г. на полицейски орган при 06-то РУ на СДВР – младши инспектор К. Ц. М..

ОСЪЖДА Ц. С. Н. от [населено място], ЕГН [ЕГН], да заплати на Министерство на вътрешните работи /Столична дирекция на вътрешните работи/ юрисконсулстко възнаграждение в размер на 100 / сто/ лева.

Решението може да бъде обжалвано с касационна жалба в 14-дневен срок от съобщаването му чрез Административен съд София-град пред Върховния административен съд.

Решението да се съобщи на страните чрез изпращане на препис от него по реда на чл.137 АПК.

СЪДИЯ: